

Cizinec.

Temno se opět rozkládalo nad zemí. Triumfálně zastínilo lidi a zahradilo cestu do čistě duchovní říše. Světlo Boží od nich ustoupilo. Tělo, které k tomu sloužilo jako pozemská nádoba, viselo krvácející a zničené na kříži, jakožto oběť protestu těch, kterým chtělo přinést štěstí a svatý mír.

Na vrcholu celého stvoření, v zářivé blízkosti Boží, stojí hrad Grálu jako chrám Světla. V něm vládl veliký smutek nad zbloudilými lidskými duchy v hlubinách, kteří se ve svém zaslepeném chtění vědět vše lépe nepřátelsky uzavřeli Pravdě a nechali se nenávistiplnou temnotou vybičovat až ke zločinu na Synu Božím. Těžce dolehla kletba tohoto druhu lidstvem vytvořená na veškerý svět a zatlačila jej do ještě většího omezení chápavosti. —

S vážným úžasem hleděl jinoch z hradu Grálu na ohromné dění ... budoucí Syn Člověka. Byl v té době již ve své přípravě, která vyžadovala tisíciletí; neboť měl být dobře připraven do oněch nížin, kde temnota vládla skrze chtění lidí.

Tu položila se snícímu na rameno jemně ženská ruka. Prastvořená královna ženství stála vedle něj a pravila v láskyplném smutku:

„Nech toto dění na sebe působit, milý synu. **Takové** je bojiště, kterým v hodině splnění budeš procházet; neboť na prosbu zavražděného Spasitele dopřává Bůh Otec, abys odpadlíkům ještě jednou před soudem zvěstoval Jeho Slovo, abys

zachránil ty, kteří ho ještě budou chtít slyšet!“

Němě sklonil jinoch svou hlavu a přistoupil k vroucí modlitbě o sílu, protože se v něm mocně dmula ozvěna tak veliké Boží lásky!

Rychle rozletěla se zvěst o poslední, opětovné možnosti milosti všemi zeměmi a mnohé duše snažně prosily Boha o svolení smět pomáhat na velkém díle spásy všech těch, kteří ještě chtěli nalézt cestu k Bohu. Láska Boha Otce to dovolila mnohým duším, kterým to přineslo užitek ke vzestupu. V díkuplné radosti jásavě složil zástup takto omilostněných slib věrnosti ke splnění poskytnuté možnosti služby.

Tak vznikli **ti** povolání, kteří se měli dát později k dispozici Vyslanci Božímu, když nadešla na zemi hodina jeho splnění. S pečlivostí byli pro tento úkol rozvíjeni a v pravý čas na zemi inkarnovaní, aby mohli být hotoví, jakmile k nim zazní volání, **jemuž naslouchat bylo prvním splněním jejich povinnosti.**

— — —

Mezitím bylo odkazu zavražděného Syna Božího, jeho živého Slova, na zemi využito jen k vlastním účelům. Lidem při tom chybělo jakékoliv pochopení pravých Kristových principů. Vžili se naopak do tak falešné čistě pozemské služby lásky, že nakonec odmítli všechno jiné jako nepřicházející od Boha a ještě dnes odmítají a zavrhují to, co se neprojevuje touto jimi požadovanou změkčilostí, co není stejné, tak nezdravé, a neprovozuje otrocký kult lidstva. Všechno, kde jako základ chybí uznání lidské svrchovanosti, je prostě označováno jako falešné a nenáležící k Božímu Slovu. Za tímto chováním neskrývá se však

ve skutečnosti nic jiného než úzkostlivá starost, aby se nemohla již dávno pocíťovaná prázdnota falešné stavby stát zjevnou.

To se učinilo ze svatého odkazu Syna Božího! Za takovýchto snižujících předpokladů se jeho jasná slova předávala vykládána příliš lidsky dál. Namlouváním si lidských slabostí byli získáváni stoupenci, až se mohlo rozvinout trochu pozemské moci, na niž zůstal vždy zaměřen konečný cíl. Potom se však v bestiálních ukrutnostech velmi brzy ukázalo, jak daleko byli nositelé nepoznaného Kristova principu od skutečného pochopení, jak málo jej žili. Trvale a vždy ostřeji byl podáván důkaz, že právě ti, kteří chtěli být nositeli Kristova principu, byli nejzlostnějšími nepřáteli a největšími tupiteli skutečného Kristova principu, a to bezostyšně a neomluvitelně! Celé dějiny po Kristově pozemském bytí od počátku církví ukazují nesmazatelně vrytými a vpálenými znaky tyto skutečnosti tak jasně, že se nikdy nebudou moci popřít nebo zmírnit. Znamení hanby vědomé přetvářky bylo napříč dlouhými dějinami jednotlivých i hromadných vražd nezahaleně vztyčováno za trestuhodného dovolávání se Boha, přičemž se na tom ještě dnes na mnohých místech dále staví, avšak jen ve změněných a současné době přizpůsobených formách.

Tak vzrůstalo stále více černější temno, díky ochotě všech lidských duchů, o co víc se blížila doba, ve které se měl Syn Člověka inkarnovat na zemi.

Radostný pohyb v živlech oznamoval pozemské zrození. Andělé doprovázeli ho láskyplně dolů k této zemi. Prastvoření tvořili pevnou hradbu kolem něj a jeho pozemského dětství. Slunečné smělo být jeho pozemské mládí. Jako pozdrav Boha Otce viděl večer nad sebou zářit kometu, kterou pozoroval jako

samozřejmost náležející ke hvězdám, než na něj byl položen závoj, který měl nést ve své hořké pozemské přípravě.

Cizím zdálo se mu pak být jeho okolí, avšak jen vysoká neukojitelná touha naplňovala jeho duši, která se stupňovala až k neklidu, k trvalému nervóznímu hledání. Nenechala se utiшит ničím, co země nabízela.

S jemnohmotným závojem před zrakem stál nyní na nepřátelském území vůči temnu, na bojišti, kde se veškeré temno mohlo postavit pevněji než on sám. Proto bylo v přirozenosti věcí, že všude, kdekoliv se snažil něco podniknout, nemohla zaznít žádná ozvěna a nemohl vyrůst žádný úspěch, nýbrž jen temno vždy nepřátelsky zasyčelo. Dokud pro něj nenastala doba splnění, mohlo temno stále silněji setrvávat a jemu pozemsky škodit tam, kde byl nějak pozemsky činným, lhostejno, zda to bylo ve věcech soukromých, obchodních nebo ve vztahu ke státu; neboť všechno pozemské **muselo** zcela přirozeně stát proti Vyslanci Božímu jen nepřátelsky, protože veškeré lidské chtění je dnes namířeno **proti** právě vůli Boží, navzdory domnělému úsilí po Pravdě, za níž se vždy skrývá jen ješitnost v rozmanitých formách. Snadno nacházelo temno všude ochotné stvůry, aby Vyslance Světla zdržovaly a citelně bolestně ho zraňovaly.

Tak stala se cesta jeho pozemského učení cestou utrpení.

Tak jako duchovno působí ve své veliké síle jakoby magneticky přitažlivě a zadržujícím na bytostné, jemnohmotné a hrubohmotné, tak stejným a ještě mnohem silnějším způsobem musí to, co má svůj původ nad duchovnem v pozdějším stvoření,

působit na **všechno** pod sebou. Jakožto přirozené dění, které není jinak možné. Účinku přitažlivé síly se to však jen podobá. Přitažlivou sílu ve známém slova smyslu má jen vzájemně stejný druh. Zde se však jedná o existující **moc silnějšího** v čistě věcném, nejušlechtilějším smyslu! Ne však myšleno pozemsky lidským způsobem; neboť v hrubohmotnosti je tento zákon, jakož i všechno ostatní ve svých účincích přičiněním lidí zesurověn. Přirozený důsledek této vládnoucí moci jeví se ve vnější formě jako přitažlivost magnetického druhu, sloučení, soudržnost, ovládnání.

Tímto zákonem cítili se také lidé magneticky přitahováni k tomuto zahalenému silnějšímu cizinci z výšin, i když se tomu také často nepřátelsky vzpírali. Husté obaly, které nesl kolem sebe, nemohly pronikání této na zemi cizí síly zcela utlumit, zatímco ta zase nemohla také ještě volně zářit, aby působila **ta** neodolatelnou mocí, kterou má po odpadnutí položených obalů v hodině splnění. To vneslo rozpor do citění lidí. Bytí cizince samo o sobě v nich probudilo již při setkání myšlenky naděje nejrůznějšího druhu, které se žel jejich myšlením stlačily vždy jen v pozemská přání, která v sobě živili a stupňovali.

Cizinec však nikdy nemohl dbát takovýchto přání, protože jeho hodina ještě nastala. Tím viděli se mnozí ve své vlastní domýšlivosti často těžce zklamáni, ba dokonce se cítili podivným způsobem podvedeni. Nikdy neuvažovali, že to ve skutečnosti byla **jen jejich vlastní** sobecká očekávání, která se nenaplnila, a ve svém zklamání z toho rozhořčeně uvalovali odpovědnost za to na cizince. Avšak ten jich nevolal, nýbrž oni se mu vnucovali a věšeli se na něj, podle tohoto jim neznámého zákona, a byli pro něj často těžkým břemenem, s nímž putoval **ta** pozemská léta, která

mu byla předurčena pro dobu jeho učení.

Pozemští lidé cítili při něm něco tajemného, neznámého, co si neuměli vysvětlit, tušili skrytou moc, které nerozuměli, a předpokládali proto ve své nevědomosti nakonec přirozeně jen chtěnou sugesci, hypnózu a magii, vždy podle způsobu svého nepochopení, zatímco nic z toho všeho nepřicházelo v úvahu. Původní náklonnost, vědomí neobyčejné přitažlivosti se pak velmi často změnilo v nenávist, která se využila v morálním kamenování a pokusech špinění vůči tomu, od kterého příliš brzy očekávali mnohé.

Nikdo si nedal námahu spravedlivého sebezkoumání, které by bylo ukázalo, že v jiných názorech a ideálech pro sebe žijící cizinec byl ten využitý od těch, co se vnucovali, a že to nebyl on, který by někoho využil, jak se pokoušeli sobě i jiným namlouvat tito vnucující se v hořkosti nad nesplněným přáním pohodlného života. Zaslepeně opětovala se prokázaná vlídnost nesmyslnou nenávistí a nepřátelstvím, podobně jako se dělo u Jidáše.

Avšak cizinec na zemi musel přes sebe nechat všechno přejít, protože to přece byl jen zcela přirozený následek jeho bytí, dokud lidstvo žilo v poblouznění. Takoveto prožití přineslo však současně také pro něj nutné utužení, které se pozvolna kladlo jako brnění kolem jeho jinak připravené ochoty vždy pomáhat, a tak se rozevřela propast mezi ním a lidstvem ... skrze rány duše, které způsobily oddělení a jen skrze úplnou přeměnu lidstva mohou být opět zhojeny. Tyto rány jemu zasazené nyní tvořily od této hodiny propast, kterou může překlenout jen **ten** člověk, **který** kráčí **cele** cestou zákonů Božích. Jedině to může sloužit jako most. Kdokoliv jiný musí se v propasti roztříštit; neboť k překročení neexistuje žádná jiná cesta. A zůstat před ní stát

přináší zničení.

V přesnou hodinu naplnilo se ještě před koncem této těžké učební doby setkání s **tou** družkou, která jako část z něj měla jít společně s ním pozemským životem, aby podle Božího určení spolupůsobila na velkém úkolu. Ona, sama cizinkou na zemi, vstoupila ve vlastním poznání radostně do Boží vůle, aby v ní vděčně kráčela dál.

Teprve pak přišel čas pro povoláné, kteří kdysi dali Bohu svůj slib věrnosti ke službě! Splnění jejich prosby bylo provedeno s pečlivostí. V pravý čas nastala inkarnace na zemi. Za věrného vedení byli pozemsky vyzbrojeni pro příslušný úkol vším tím, co potřebovali ke splnění. Bylo jim to podáváno, darováno, tak nápadně, že to nemohli vůbec považovat za nic jiného než za dar, za léno pro hodinu splnění jejich někdejšího slibu. Přesně vešli do styku s Vyslancem, skrze jeho Slovo, pak také osobně ... avšak mnozí z nich tušili sice volání, cítili v duši cosi nezvyklého, nechali se však mezitím na své pozemské cestě omotat čistě pozemským a zčásti dokonce i temnotami tak, že nemohli sebrat sílu, aby se překonali k opravdové službě, kvůli níž směli být v této veliké době na zemi. Někteří projevovali sice slabou vůli ke splnění, avšak pozemské chyby je od něj zdržovaly. Byli žel také tací, kteří sice vkročili na cestu svého určení, avšak předem hledali při tom pro sebe v **první** řadě pozemské výhody. Dokonce i mnozí z vážně chtějících očekávali, že ten, kterému **oni** měli sloužit, by měl urovnat jejich cestu ke splnění, místo aby tomu bylo naopak. Jen nemnozí, pouze jednotlivci, projevili se skutečně tak, že byli schopni vrůst ve svůj úkol. Těm bude pak v hodině splnění dána desateronásobná síla, takže mezery již nezůstanou cítelné, a ve věrnosti budou schopni vykonat dokonce víc, než by

kdy dovedl veliký zástup. —

Se smutkem pozoroval cizinec na zemi spoušť v zástupu povolaných. **To byla pro něj jedna z nejtrpčích zkušeností!** Mnohému se měl také naučit, mnohé díky lidem sám vytrpěl ... avšak před touto poslední skutečností stál bez porozumění; neboť nenacházel pro toto selhání žádnou omluvu. Podle jeho chápání přece povolaný, který ve vyslyšení své prosby byl zvláště veden a inkarnován, nemohl jinak, než v nejradostnějším splnění věrně vyřešit svůj úkol! Pro co by byl jinak na zemi! Proč byl věrně chráněn až k hodině, kdy ho Vyslanec potřeboval! Všechno jim bylo darováno pouze kvůli jejich nutné službě. Proto se stalo, že cizinec, když potkal první povolané, plně jim v tom důvěřoval. Viděl je jen jako přátele, kteří by vůbec nemohli smýšlet, cítit a jednat jinak než v neochvějně věrnosti. Bylo to přece to nejvyšší, to nejdrahocennější, co smělo člověka potkat. Nepřišla mu ani jediná myšlenka na možnost, že by se také povolání mohli stát nečistými ve své době čekání. Bylo pro něj nepochopitelné, že člověk při takovéto milosti mohl rouhavě zmeškat a promarnit samotný účel svého pozemského bytí. Jevili se mu se svými ulpělými chybami jen jako velmi potřební pomoci ... Tak zasáhla ho strašlivost poznání tím tvrději, když musel prožít, že lidský duch ani v takovýchto mimořádných případech není spolehlivý a ukazuje se nehodným nejvyšší milosti i při nejvěrnějším duchovním vedení!

Otřesen viděl náhle před sebou lidstvo v jeho nevýslovné méněcennosti, zvrhlosti. Bylo mu odporné.

Tíživěji padla bída na zemi. Vždy jasněji se ukázala

neudržitelnost falešných staveb veškerého dosavadního lidského působení. Stále zjevněji vycházelo na světlo vysvědčení jeho neschopnosti. Všechno pozvolna přicházelo při stoupajícím zmatku ke kolísání, jen jedno ne: Lidská domýšlivost ve vlastní dovednost.

Právě ta vyrážela bujněji než kdy jindy, což bylo také přirozené, protože domýšlivost potřebuje vždy půdu omezenosti. Vzrůst omezenosti musí mít také za následek bujný vzrůst domýšlivosti.

Dychtivost po uplatnění vzrůstala až k horečnému křečovitému sevření. Čím méně měl člověk co dát, čím více v něm duše úzkostlivě křičela po osvobození, jejíž pokles tuše jen silně cítil, tím úporněji se pak snažil ve falešné potřebě vyrovnání o **vnější pozemské tretky**. Lidská vyznamenání. I když také často cítili v tichých hodinách konečně pochybnost o sobě samých, tak chtěli proto tím horlivěji **platit** ještě alespoň za vědouce. **Za každou** cenu! Tak to šlo šíleně dolů. V úzkostně rodícím se poznání přicházejícího zániku snažil se nakonec každý omámit, podle svého druhu, a nechal neslýchané běžet tak, jak probíhalo. Zavíral zrak před hrozící odpovědností.

„Moudří“ lidé však zvěstovali dobu příchodu silného Pomocníka z nouze. Většina z nich chtěla však poznat tohoto Pomocníka v sobě nebo, pokud tam byla skromnost, nacházela ho alespoň ve svém okruhu.

„Věřící modlili se k Bohu o pomoc ze zmatků.“ Avšak ukázalo se, že tito pozemští človíčekové se snažili již při své prosbě v očekávání splnění klást Bohu ve svém nitru podmínky tím, že by tento Pomocník měl být **takový**, aby odpovídal **jejich**

názorům. Tak daleko došly plody pozemské omezenosti. Lidé mohou uvěřit, že Vyslanec Boží má zapotřebí zdobit se pozemskými tretkami! Očekávají, že se musí řídit podle jejich tak omezených pozemských názorů, aby tím byl jimi uznán a tím získal jejich víru a jejich důvěru. Jaká neslýchaná domýšlivost, jaká drzost spočívá již v této skutečnosti samotné! Domýšlivost bude v hodině splnění mocně roztržena se všemi těmi, kteří v duchu holdovali takovému bludu! —

Tu zvolal Pán ke svému služebníkovi, který kráčet na zemi jako cizinec, aby promluvil, aby dal Poselství všem po něm žíznícím!

A hle, vědění „moudrých“ bylo falešné, modlitby věřících nepravé; neboť se neotevřeli hlasu, který přišel z Pravdy, a proto mohl být poznán také jen tam, kde krůpěj Pravdy nebyla v lidech zasypána pozemskými chybami, mocí rozumu a všemi těmi věcmi, které jsou schopny svést lidského ducha z pravé cesty a přivést ho k pádu.

Jen tam mohla se probudit ozvěna, kde prosba vycházela ze skutečně pokorné, poctivé duše.

Volání vyšlo. Kam zasáhlo, přinášelo neklid a roztržnění. Avšak na místech, kde bylo vážně očekáváno, mír a blaženost.

Temno naslouchalo, vešlo do neklidného pohybu a sevřelo se ještě hutněji, tížeji a černěji kolem země. Nepřátelsky prskalo již tu a tam a syčelo nenávisťně do řad těch, kteří chtěli následovat volání. Úžeji a těsněji však kroužilo kolem **těch** povolaných, kteří selháním museli klesnout do temnoty, které tím dobrovolně nabídli ruku. Jejich někdejší slib vázal je duchovně

pevně k Vyslanci, táhl je k němu v hodině blížícího se splnění, zatímco však jejich chyby působily jako překážka odpuzovaly je od něj, protože jejich následkem nebylo možné žádné spojení se Světlem.

Z toho mohl povstat opět jen most pro nenávist, pro veškerou nenávist temna vůči všemu Světlu. A tak zostřili cestu utrpení Vyslance Světla až ke Golgatě, k jejímuž ztížení se největší část lidstva připojila až příliš ráda, zvláště ti, kteří se tak domnívali, že sami cestu ke Světlu již znají a kráčí po ní, jako kdysi farizeové a zákoníci. To všechno vytvořilo stav, kde lidstvo ještě jednou mohlo dokázat, že by dnes opět udělalo přesně totéž, čím se kdysi již provinilo na Synu Božím. Tentokrát jen v modernější formě, symbolickým ukřižováním, pokusem o **morální vraždu**, která je podle zákonů Božích **neméně trestuhodná než vražda tělesná**.

Bylo to splnění po poslední lehkovážně promeškané možnosti milosti. Zrádci, falešní svědkové a pomlouvači přicházeli ze zástupu povolanych. Stále více havěti temna troufalo se přiblížit, protože se cítilo bezpečně, poněvadž cizinec na zemi při splnění před tou špínou mlčel, jak mu bylo nařízeno a jak také kdysi Syn Boží nejinak činil před řvoucím davem, který ho jako zločince chtěl mít přibitého na kříži. Avšak když se věrolomní odpadlíci ve své slepé nenávisti domnívali, že zvítězí, a temno považovalo dílo Světla opět za zničené, doufajíc, že nositele tohoto díla zcela pozemsky znemožnilo, tu odhalil Bůh tentokrát **s Všemohoucností svou vůli!** A pak ... rozechvěně klesli také posměvači na kolena před Jeho vznešeností, avšak ... bylo pro ně příliš pozdě!